

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 398/2017
16.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Љубише Рикала и Мише Поповића поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 1148/16 од 08.02.2017. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 74/17 од 30.03.2017. године, у седници већа одржаној 16.05.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К 1148/16 од 08.02.2017. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 74/17 од 30.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К 1148/16 од 08.02.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у року од једне године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање судског паушала, као у изреци пресуде, док није обавезан на трошкове кривичног поступка јер истих није било.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 74/17 од 30.03.2017. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину К 1148/16 од 08.02.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда, браниоци окривљеног АА, адвокати Љубиша Рикало и Миша Поповић поднели су захтев за заштиту законитости, због повреда закона: одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и

одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног, се указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да дело за које је окривљени АА правноснажно осуђен није кривично дело. Према ставу одбране, изрека првостепене пресуде не садржи сва битна обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, с'обзиром на то да је у изреци само уопштено наведено да је окривљени угрозио сигурност оштећеног ББ те да је затим конкретизирана радња извршења предметног кривичног дела тј. претња, а да се уопште не види у чему се састоји последица предметног кривичног дела, из ког разлога се намеће питање да ли је иста уопште наступила.

Међутим, Врховни касациони суд наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. Наиме, првостепени суд је, извео правилан закључак да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела наведених у изреци првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те су предметне кривичноправне радње окривљеног АА, применом закона који је требало применити, правилно правно квалификоване као кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ. Суд је у редовном кривичном поступку утврдио да је оштећени ББ био узнемирен јер је била угрожена сигурност њега и чланова његове породице, при чему није био у обавези да исте чињенице унесе у изреку првостепене пресуде. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву бранилаца окривљеног, да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон - одредба члана 439. тачка 1) ЗКП, су оцењени као неосновани. Такође, како је ова повреда кривичног закона истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 другостепене пресуде, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом бранилаца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да је другостепени суд засновао пресуду на доказу на коме се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати јер је у писменом отпракку пресуде на страни 3 навео: „на степен његове узнемирености упућује и чињеница да у каснијем периоду када

би чланови његове породице „оштећеног“ долазили у ... он их је пратио да би спречио неки евентуални напад од стране окривљеног.“

Врховни касациони суд налази да је поднетим захтевом нумерички указано на законом дозвољени разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, међутим датим образложењем се не указује на незаконит доказ већ на неразумљивост и противуречност изреке пресуде, односно на одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и одредбу члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које не представљају законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те у том делу о захтеву није мериторно одлучивано.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић